Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Humlebæk skole

1907 → 1982

INDHOLD:

1. Træk af Humlebæk Skoles historie side 1
2. Midt imellem... side 9
3. Tak og til lykke side 11
4. 33 års anciennitet til forskel side 13
5. Ak - hvor forandret side 17
6. Fra min kontorstol side 2o
7. Fra boreplatformen side 22
8. På biblo side 24
9. Der var engang...ved:
   - Kai Hansen side 32
   - Vagn Albertsen side 35
   - Jørgen Rydstrøm side 4o
   - Villy Gelting side 44
   - Bent Skov Larsen side 47
lo. Lykønskning fra en gammel elev side 51

Idé og redaktion: Søren Krag

Træk af Humlebæk Skoles historie

Anno 19o7: I 1897 åbnedes kystbanen som enkeltsporet jernbane. Kom man sydfra på vej nordpå med toget kom man til kystdistriktet umiddelbart inden man nærmede sig Sletten by. Kun få veje førte fra kysten ind i landet. Ved nordenden af Sletten by kravlede vejen op ad bakken - den bakke der fik navnet Skolebakken. Ingen huse lå nord for denne bakke - endnu. Alt i alt boede der ca. 7oo mennesker i kystdistriktet. Vejen forbi Skolebakken gik videre nordpå til Humlebæk havn og det tilhørende fiskerleje for at hæve sig op mod Tipperup møllebakke for herefter at overskride sognegrænsen mod nord. Kun i Sletten by og fiskerlejet Gammel Humlebæk havde man tættere bebyggelse. Vejen var sandet og om sommeren hvirvlede støvet op, men trafikken var begrænset for 75 år siden.
Over for den nuværende Humlebæk Skole lå Sletten skole som betjente skolebørnene fra Gammel Humlebæk og Sletten. Men Sletten skole var efterhånden blevet for lille og for utidssvarende. En ny skole i røde mursten byggedes lige over for på Gl. Strandvej nr 132 og tog skolenavnet med sig. Den gamle skole blev derefter solgt til bolig for private.

De 2 lærerkræfter, førstelærer Ole Madsen og forskolelærerinde frk. Marie Andersen, flyttede med og fik begge deres bolig på skolen. Det var en stille og rolig tid, de loo elever og 2 lærere overanstrengte sig ikke, børnene gik kun i skole hveranden dag. 1. og 3. klasse gik den ene dag, 2. og 4. klasse den efterfølgende. Skolen var 4-klasset med eleverne fordelt i 2 skolelokaler, de nuværende nr. 1 og 2. En nulevende - 77-årige dame i Sletten, der gik ud af skolen i 192o, beretter interessante detaljer fra den tids skolegang: Jeg mindes min skolegang med glæde. I 1. klasse havde jeg frk. Andersen, hun var på det tidspunkt gammel og plaget af gigt. Hos hende startede vi med ABC'en. Den måtte vi i øvrigt selv købe. Det var en festdag, når vi skulle have nye skolebøger. Så tog vi ned til Lave skov, hvor der boede en købmand, der forhandlede skolebøger. Var vi ekstra heldige fik vi lov til at købe et kræmmerhus bolsjer for 2 øre. Om vinteren var der tit koldt i skolestuen, det tog lang tid, inden kakkelovnen havde fået opvarmet rummet. Elektris lys havde vi ikke. Det kneb i håndarbejde med at se til at sy og strikke. Jeg husker engang, jeg havde tabt en maske. Frøken, jeg har tabt en maske! Men frøkenen hørte ikke rigtig efter, for hun sad og småblundede med ulden hue på hovedet. Forskrækket vågnede hun op og slog mig

over fingrene med en lineal. Det husker jeg som lidt af en uretfærdighed. I håndarbejde skulle vi lære at sømme et lommetørklæde, at strikke strømper, at sy en chemise og at brodere korssting. Kl. lo holdt vi et lille frikvarter. Kl. 12 gik vi hjem og spiste et par stykker mad og drak en kop kaffe. Så løb vi op i skolen igen. Skoledagen indledtes altid med at synge en salme, førstelæreren var meget glad for at synge. Igen ½ til 1 hel times sang, inden vi fik fri. Hvis en dreng var "fræk" fik han en af spanskrøret eller en over nakken, men jeg synes ikke jeg husker, at børn dengang var så ulydige, som jeg synes de tit er i dag. Inden jeg gik ud af skolen kom præsten for at foretage overhøring af vores kunnen. Det var igen en dejlig dag - måske fik jeg 25 øre med af min far og mor til at slikke for. De var fiskere og som så mange andre slettenboerre på den tid fattige. Der var slet ikke noget, der hed lommepenge, som I kender det i dag.

Allerede i 192o ønskede man skolen udvidet, men byggesagen udsættes grundet utilstrækkelige midler. Flere mennesker flytter til distriktet, kræver mere service - herunder bedre skole. I 1921 er der stadigvæk kun ansat førstelærer Madsen og frk. Andersen. Alt forbliver således skolemæssigt uændret, indtil førstelærer Madsen går af i 1926.

Førstelærerstillingen opslås ledig. 60 ansøgere melder sig. En af ansøgerne, Kr. Kristiansen, 29 år, tog fri i 1½ døgn fra sin daværende lærerstilling på Havdrup skole ved Køge og rejste til Asminderød-Grønholt kommune for at fremstille sig for samtlige skolekommissionsmedlemmer efter tur. Han måtte selv betale rejsen af egen lomme. Kr. Kristiansen blev enstemmigt indstillet og fik i tilgift det råd med af provsten: stik fingrene i jorden og mærk hvor De er. Førstelærer Kristiansen flyttede ind i tidligere førstelærer Madsens bolig, de nuværende kontorer. Marie Andersen boede ovenpå, der hvor tandklinikken nu er indrettet.

Den nye førstelærer fik indført et par mærkbare reformer, idet han uden sværdslag fik forældrenes accept af, at børnene nu skulle spise deres mad på skolen og at de skulle læse lektier hjemme. Som tidligere nævnt havde de 2 klasselokaler hver sin kakkelovn. Det var førstelærerfruens opgave hver dag at fyre op i sin mands klasse. Det var ikke en førstelærers opgave. I den anden klasse måtte lærerinden selv klare det job. Skolen er uden pedel. Kommer først i 1937. Børnene bliver hver dag kaldt mundtligt ind, der var ingen form for ringeklokke.

Anno 1929 tager udviklingen fart. Der gennemføres endelig en længe ventet skolereform. Den betød bl.a., at der blev skolegang hver dag. Skolen blev udvidet lidt mod nord og der opførtes gymnastiksal. Marie Rasmussen går af og erstattes med frk. Ingeborg Rasmussen, ekspert i håndarbejde. Skolen bliver nu 5-klasset og lærer Jacob Rosenkilde ansættes. På skolen er der også indrettet et endog meget lille folkebibliotek i en ende af gangen. Det drejede sig om en lille disk, en stol og nogle få reoler med bøger på. For at få adgang til "herlighederne" måtte man løse et bibliotekskort á 2 kr. Vi er også i de dage, da papirvældet endnu ikke er opfundet. Skolen havde intet kontor, det papirmæssige ordnedes i "privaten"! Fru Gerda Kristiansen - enke efter skoleinspektør Kristiansen - fortæller, at det var en meget lykkelig tid og ikke mindst var det hyggeligt kun at være så få lærere. Hvert år, inden der blev givet juleferie, inviterede lærerne børnene ind til juletræ - et træ, de selv havde betalt (en lærerløn var i 192o'erne på ca 26oo kr pr år). Så vankede der godter, der blev budt rundt i et par skåle. En lokal gartner gjorde det til tradition at forære skolen 2 kasser æbler til denne fest. Kr. Kristiansen starter på eget initiativ en aftenskole, der er åben for alle uanset alder og køn. Den går over al forventning. Tiderne

er til fremskridt. El er blevet indlagt, et lysbilledapparat står på skolens ønskeseddel, men det har lange udsigter. Sagen klares ved at indspille det halve af anskaffelsessummen ind på en julekomedie - sognerådet var rørt og kunne ikke andet end bevilge restbeløbet på 75 kr.

I området mellem Øresundsvej og Ny Strandvej reserveres plads til en kommende udvidelse af Kystdistriktets skole, som den nu hedder. Før 2. verdenskrig forskydes befolkningstilvæksten til Humlebæk. Der bliver flere og flere tilflyttere og det kræver igen skoleudvidelse samtidig med at 1937-skoleloven vedtages. Husgerning bliver nyt fag. Kr. Kristiansen får gennemtrumfet, at skolen får amtets første moderne skolekøkken. Udbygningen kommer til at omfatte den nuværende faglokalefløj med skolekøkken og sløjd plus en bygning med gymnastilsal. Samtidig indføres der pedelordning. Pedel Isaksen havde sin bolig i det nuværende lokale 28 lige over pigernes gymnastiksal. Han virker lige til 1964-65, hvor den nuværende, Leif Jensen, tiltræder stillingen. Pedellen stod for rengøringen og det fortælles, at der var endog meget rent i de tider.

Flere nye lærere kommer til. Lærer Larsen kommer til fra Toelt, der nedlægges og et nyt lærerindeembede besættes med husgerningslærer

Krista Knudsen, der kun fik sit virke en begrænset årrække.
1940-45 gik stort set uden afbrydelser. "De grønne" kom i 1945 og beså skolen, men man slap for indkvartering. Eneste mærkbare afbrydelse var, at skolen lukkede et godt stykke tid en krigsvinter grundet brændselsmangel. Den 5. maj var også på skolen en festdag. Flaget blev hejst igen - politiet rykkede ind en kort periode for at reetableres og glæden fik frit løb.
I tiden fra 1945-64 gik det stærkt. Områdets store befolkningstilvækst i 1950'erne gjorde, at skolen måtte udvides i flere omgange. Første etape blev taget i brug i 1954, 2.den etape i 1956 og 3.die etape i 1962. Skolen var i mellemtiden blevet købstadordnet og fuldt udbygget med overbygning. Førstelæreren ser sig indhentet af udviklingen er pludselig skoleinspektør. En viceinspektør må der også til for at medvirke ved planlægning, administration og til at bearbejde de stadig større mængder af papir, som de nye tider kræver. Nye skolelove kommer til i stadig hastigere rækkefølge. Flere elever nødvendiggør flere lærere. Fødselaren lider i disse opgangstider af vokseværk med tiltagende overbelægning. Begrebet "vandreklasser" stammer fra denne tid. I 1964 udrinder skoleinspektør Kristiansens

tjeneste på Humlebæk Skole, som den i mellemtiden er blevet døbt om til at hedde. Skoleinspektøren er i øvrigt for længst fraflyttet sin bolig på skolen, kommunen har i stedet stillet en tjenestebolig på Skolebakken til rådighed. Ved overlærer Jacob Rosenkildes pensionering i december 1969 nedlægges den sidste lærerbolig på skolen. Skoleinspektør Kristiansen kan trække sig tilbage i bevidstheden om at have været med til at præge en udvikling så ekspansiv i skoleverdenen som ingen sinde før. Ny skoleinspektør bliver Villy Gelting Petersen fra København, fra Stevnsgades skole. Han fik sit virke her fra december 1964 til oktober 1976, hvor han blev udnævnt til skoledirektør i Tårnby på Amager. Ny skoleleder, som det hedder nu om dage, bliver Erik Vestergård Thomsen fra Lemvig.

Med udbygningen i 1962 var skolen fuldt udbygget og planlægning af en ny skole vest for jernbanen blev påbegyndt. Efter at Baunebjergskolen stod færdig i 1975 blev der foretaget en del ombygninger på Humlebæk Skole og i 1975 blev yderligere en fløj med fysiklokale og 2 klasselokaler taget i brug.

I årene siden er en række faglokaler blevet moderniseret, så skolen nu fremtræder i en funktionel og tiltalende ramme.

MIDT I MELLEM ....

Tiden er en underlig faktor. Den løber afsted, og vi befinder os altid ved enden af "målebåndet" - vel at mærke den rigtige ende. Det der gik forud var kun mellemspil - og dog!

Mange forhold er evigtgyldige blot med et tidstypisk tilsnit, således også lærerens situation. "Enhver Skolelærer bør ..... tillægges saadan løn, som findes at staae i Forhold til hans vigtige og møjsommelige arbejde" skrev Frederik VI i "Anordning for Almueskolevæsenet i Kjøbstæderne" i 1814. De politiske småslagsmål omkring folkeskolen lader ane, at arbejdet stadig anses for vigtigt, selv om de politiske resultater ofte kun bærer i retning af det møjsommelige.

Efter snart 7 år på Humlebæk Skole er det imidlertid betryggende at vide, at elever, kolleger og forældre nok skal holde kursen, idet roret rækker langt bagud.

Man kan nemlig ikke ændre en skoles ånd og daglige liv ved hjælp af love og bekendtgørelser. Der bør således være plads til et rart menneskeligt samvær, uanset om man lærer gometri eller mængdelære i regnetimerne, og om det er Ingemann eller "Røde Mor", der leverer de foretrukne tekster i dansktimerne.

At udvikle det menneskelige samarbejde i gensidig respekt for hinandens talenter bør og vil fortsat indgå i vor hverdag. Dette er

vigtigt i en periode præget af det uformelle, noget der kan misforstås som "respektløshed. Orden tolerance" bør ikke kun kendes fra ordbogen, men være en medvirkende årsag til, at det er muligt at være menneske på Humlebæk Skole også om 25 år. De kommende års nedgange i resurcetildelinger vil vise om alt er facade eller om vi, som jeg håber og tror, kan klare nedtrapningen uden for store abstinencer.

Skoleleder
Erik V. Thomsen

TAK OG TILLYKKE.

Jeg har mange gode grunde til at sende en hilsen og lykønskning til Humlebæk Skole på dens 75-års dag.
Først og fremmest som forældre til 3 børn i perioden 1951-1969, som hver især gennem lo års skolegang ikke blot har erhvervet sig de kundskaber som folkeskolen forudsættet, men også etiske og moralske holdninger, som har været med til at præge deres tilværelse fremover.
Dette siger jeg Humlebæk Skole og de enkelte lærere tak for.
Desuden har jeg også en indfaldsvinkel som medlem af Forældreforeningen ved Humlebæk Skole i en flerårig periode, hvor man der havde et godt forhold til skolen og dens lærere.
Og endelig har jeg endnu forbindelse knyttet til Humlebæk Skole, som medlem af skolekommissionen gennem flere år.
Mangt og meget er sket i den tid, jeg har kendt Humlebæk Skole. Hele udviklingen efter krigen har også sat sit præg på denne.
Mellem- og realafdelingen blev indført i 196o, og flere og flere lærere blev tilknyttet skolen, eftersom Humlebæk voksede.
To nye skolelove har set dagens lys i den periode, jeg har haft forbindelse til Humlebæk Skole, og har selvfølgelig været med til at sætte sit præg på denne.

Så derfor siger jeg tak og tillykke med jubilæet, samt medsender mine gode ønsker for Humlebæk Skoles fremtid.

Venlig hilsen

Kirstine Bendtzen
forældre og tild. skolekommissionsformand.

33 ÅRS ANCIENNITET TIL FORSKEL

er der på ældste og yngste lærer på Humlebæk Skole. Alice Andersen har været her siden 1949 og John Jæger siden august 1982. I anledning af fødselsdagen har vi sat dem sammen for at høre om forskellige forhold vedrørende deres tjeneste på skolen.

A.A. Jeg blev ansat i den daværende Asminderød-Grønholt kommune med tjeneste på Kystdistriktets skole. Det var ikke svært at få embede. Ingen fremstilling for hverken skolekommission eller inspektør blev aktuel. Jeg blev antaget som nr. 7 i lærerkollegiet. Vi var 3 lærerinder med hver sit speciale, mit var gymnastik.

J.J. Det har været langt sværere for mig at opnå embede. Jeg er jyde og måtte over et halvårigt vikariat på Bornholm, før jeg endte her. Man sender sin ansøgning - og venter spændt på svar. Indkaldes en dag til samtale med inspektøren på Humlebæk Skole og er glad for overhovedet at blive tilkaldt. Ansøgningen sendes til skolenævnet, som er den instans, der foretager indstillingen til det ledige embede. Ved "ja" fra nævnet, går beslutningen videre til endelig vedtagelse via skolekommissionen til byrådet. Så er man glad, bl.a. fordi kun 2 fra mit hold på seminariet er blevet lærere på prøve,

resten er i et løsere ansættelsesforhold som timelærere og vikarer.

A.A. At være lærer i dag er noget mere belastende, end da jeg startede. Børnene er nu mere ukoncentrerede og snakkende. Dog var der også problemer, da jeg var ung i gårde med et ugentligt timetal på 36 timer. Som gymnastiklærer skulle jeg tage hensyn til pedellens familie (pedellen boede i tjenestebolig lige over pigernes gymnastiksal), til en husvildefamilie, der af kommunen midlertidig havde fået anvist logi i pigernes ene omklædningsrum og til de store pigers idelige haven ondt i maven. Trods disse genvordigheder før og nu vil jeg gerne fastslå, at jeg er glad for at være lærer, og at jeg ville vælge samme job, hvis jeg var ung i dag. Men jeg er jo også priviligeret med nedsat timetal. Og formildende faktorer er endvidere, at jeg nu har megen undervisningserfaring, har fået færre fag, og at jeg har specialiseret meg hen ad vejen.

J.J. At komme ud fra seminariet (i øvrigt efter en meget hurtig uddannelse på 3½ år) er som at få "en forhammer i hovedet." Heldigvis er jeg ud af en familie med praktiske folk. Jeg starter med fuldt timetal på 27 timer og dertil 2 overtimer. Der er nok at se til, og som Alice Ander-

sen sagde, at børn er urolige, så vil jeg udtrykke det således, at børn ingen fornemmelse har for støjniveau. Selv om mange elever er urolige, føler jeg de helt afgørende undervisningsmæssige erfaringer er ved at vise sig. Jeg må simpelthen tvinge mig til at være konsekvent over for børnene. I en periode har jeg følt mig handicappet af mit jyske sprog, til gengæld er jeg stædig. Mit valg stod egentlig mellem at blive edb-uddannet og læreruddannet. Jeg er også glad for mit lærerjob. På længere sigt har jeg min drøm - noget med at blive skolebibliotekar.

A.A. og J.J. Begge samstemmende: lærerjobbet er meget selvstændigt, det har været af afgørende betydning for valget af stilling.

A.A. Disciplin er altid et vanskeligt emne at diskutere. Tidligere havde jeg klasser med 3o elever og derover. Det kunne godt være utaknemmeligt at undervise så mange, eneste disciplinærmidler var eftersidning og at komme uden for døren. Man gik ikke til inspektøren med sine problemer. Kolleger henvendte man sig nødig til.

J.J. Det er helt afgørende at sætte sig i respekt fra begyndelsen. Svært med de ældste elever, da den aldersmæssige forskel jo ikke er så stor. Jeg føler, jeg let

bliver gjort til grin. I dag benytter jeg mig af obs og af ambulanceskema, hvis situationen brænder helt på. Kollegerne er til stor hjælp med råd og vejledning. Inspektørens dør står altid åben. Det benytter jeg mig naturligvis af.

A.A. Det med forholdet til inspektøren: der var dengang større afstand mellem ledelse og lærere, men dertil skal siges, at inspektøren var et venligt og forstående menneske. Man var naturligvis des. Dusforholdet kom først til i midten af 7o'erne. Forholdet til kollegerne var tilsvarende præget af desformen. Kun få og jævnaldrene lærere var dus.

J.J. Synes det hele er meget ligetil og åbent. Føler det er meget afslappet. Det er rimeligt med denne åbenhed og den selvfølgelige dusform.

AK - HVOR FORANDRET

En del forældre drømmer om, at skolen kan blive som i de "goëgamle dage, hvor børn lærte noget, og da der var orden og disciplin i skolen."
Ved at læse "Skoleforordninger" fra tiden før og omkring Humlebæk Skoles begyndelse, finder man følgende citater, der fortæller noget om skolebørn, lærere, skoleleder, og forældres placering i skolebilledet.
Til gavn for det gode forhold mellem skolemesteren og barnet hedder det bl.a. i skoleinstruksen for Helsingør: "Skolemesterens Maal var at kue Barnet til samme ydmyge Underkastelse. Barnet havde ingen ret over for Skolemesteren. Det maatte takke, om han skulle være sindet at vise "Mildhed" eller "Skaansel."
Om Skolemesterens metoder står der:
"Han omgikkes ikke med sine Børn som en Bøddel, der skar dem alle over en Kam. Alt eftersom en syndede, blev han straffet.
Først fik han Ørefigen, derefter Haanddask, eller Knubs,
dernæst en god Endefuld.
Da tog han ham ganske spændt i Vejret, saa Agterkastellet blev fuldstændig stramt, og gav ham med Stokken udenpå Bukserne."
Og naar endelig han havde lavet det altfor groft, fik han med Stokken på den bare Ende, efter den vise Salomons Formaning:

Den, som elsker sin Søn, holder ham under Stokken. Stokkene havde han i Forvejen lagt i Vand, saa de bedre kunne trække igennem; og Straffen er også bedst saaledes, thi saa beholder Drengene hele Knogler."

Den gode lærer.

Læreren skal i Levemaade og Klædedragt vænnes til Tarvelighed, saa han fra Seminariet medbringer usvækket Sans for denne Dyd og ikke har saadanne Fornødenheder, der maatte overstige hans tilkommende Kaar og muligen fjerne ham langt bort fra den Kreds i hvilken han som Ungdomslærer har at virke. Læreren er "Folkets Lærer" og "Hjemmenes Tillidsmand" ikke blot Underviser, men ogsaa"Opdrager".

Da skoleinspektøren blev opfundet.

Indtil slutningen af 18oo-tallet kaldtes skolelederen mange steder "Kateket", men da han fik denne fornemme tites "Inspektør" fik han yderligere magt. Han skulle være lærernes nærmeste foresatte således, at de "Anvisninger, han finder sig foranlediget til at give saavel angaaende Orden som Disciplin som angaaende Undervisningens metode skulle efterkommes, som om de var givne af Skolekommissionen selv."

Også dele af forældrene fik indflydelse.

Takket være skoleloven af 29. marts 19o4 skulle "mindst" 2 af Skolekommissionens medlemmer

være Familiefædre eller Enker med undervisningspligtige Børn" .....
Se det var tider, men til lykke trods alt med de 75 år.

Lasse Rathnov.

medlem af skolenævnet
medlem af skolekommissionen

"FRA MIN KONTORSTOL"

For ca. 18 år siden startede ordningen med skolesekretær på Humlebæk Skole.
På det tidpunkt var der i "kontorbygningen": inspektørens kontor, viceinspektørens kontor samt lokale til skolelægen i underetagen. På 1. sal var der en tom lejlighed (efter en afgået lærerinde) og desuden et loftsrum med div. møbler, bøger m.m.
I dette loftsrum blev den nye skolesekretær anbragt med et bord, en stol og en gammel skrivemaskine under et loftsvindue. Der var ret koldt, og kontakten til inspektør og viceinspektør var lidt besværlig, da de jo "boede" i stueetagen. Så kontakten foregik ved at råbe til hinanden og ellers løbe op og ned ad trappen.
Dengang var der kun 3 sekretærtimer om dagen, lørdag undtaget, og alligevel skulle man til tider lede efter arbejde for at fylde tiden ud. Ensom på sit loft havde man ikke megen kontakt med resten af skolens personale eller eleverne, og arbejdet bestod stort set af kartoteksarbejde og brevskrivning. Det var før de mange blankettes tid.
½ års tid senere blev der bygget lidt om. Skolelægen fik nye lokaler på loftet, viceinspektøren flyttede ind i skolelægens tidligere lokaler og skolesekretæren fik viceinspektørens kontor, og sådan er det stadigvæk - bortset

fra, at den tomme lejlighed nu er blevet til skoletandklinik.
Arbejdet udviklede sig og kom til at omfatte flere områder. Da kontakten til lærere, elever m.fl. blev nemmere, hjalp man også disse. Elever og forældre kom også med deres problemer, og papirarbejdet voksede, nye blanketter kom frem i hobetal, de var vel beregnet på at lette arbejdet på højere sted, men her blev det bare til mere skriveri. Også "førstehjælp" blev en del af jobbet, og mange meter plaster er blevet brugt i årenes løb.
Som tiden gik, blev arbejdstiden for skolesekretæren udvidet først til 4 og senere til 6 timer om dagen, og man behøvede ikke mere at lede efter arbejde,selv om der i nogle perioder er mere stille end ellers.
I årenes løb har kontoret fået moderne hjælpemidler, vi startede med duplikator og senere en stencilbrænder, derefter kom lokaltelefoner og "allekald", så kom kopimaskinen og den elektriske skrivemaskine, og nu er vi via skoleforvaltningen begyndt at få kartoteker pr. datamat.
Det hjælper alt sammen, men nu kan man jo så bekymre sig om, at skolesekretæren igen bliver overflødig med alle disse moderne hjælpemidler, så man kun behøver et panel med tryknapper og en maskine med plaster i passende størrelser.

Skolesekretær
Inger Yde.

1907

FRA "BØRNEPLATFORMEN"

En stor begivenhed indtræffer i skolens historie, idet Børnetandplejen indretter klinik under taget på den "nye" skole. Vi har forestillet os, hvordag denne situation ville have set ud for 75 år siden. Der er overleveret et fotografi fra den højtidelige indvielse, - som med velvillig bistand gengives her.

1982

Gitte og Jette. Tandklinikken.

Meget er der unægtelig sket på 75 år - også indenfor Børnetandplejen.
Udstyret er forbedret enormt, behandlingsmetoderne også. Og ikke mindst er børnenes viden om tandsundhed blevet større, så skaderne på tænderne er nu om dage langt mindre alvorlige end tidligere. Alt dette er med til at give en afslappet atmosfære på klinikken.

- PÅ BIBLO

"Nej, nu skriger jeg,
for jeg keder mig sådan."

"Hvem er det, der skyder her?
Det må man ikke på et bibliotek."

"Jeg strakte bare min tophylde lidt,
det er vel ikke min skyld,
at rillen i underkonsollen
er så lille,
at den ikke kan holde.
Bang, bang, pas på,
nu strækker jeg én til,
det gør så rædsomt ondt,
når de sidder så skævt."

"Det er da også irriterende,
at de her rengøringsmennesker
aldrig ka´ta´og huske
at trække gardinerne for
når der er sommerferie.
Her er mindst 40°,
solen bager hele formiddagen
på min imiterede skindryg.
Efter min 3.grads forbranding
sidste år
kan man slet ikke mere se,
at der skal stå "Grimberg bd.16"
--- i guldtryk."

"Ja, I må da ikke tro,
at jeg synes, det er for morsomt!
Hvert år skal man stå her
i flere uger
uden et blad på kroppen.
Jeg savner virkelig,
at der skal komme en unge og snuppe
"Hippologisk" eller "Sejl og Motor".
Somme tider roder de jo noget,
men hva' det går nok alligevel.
Næ, man savner lidt liv!
Hør, du der gamle træreol,
der blev hevet ned fra loftet
det år, de ikke havde flere penge
på budgettet,
kan du ikke fortælle noget
om skolebiblioteksliv
i gamle dage?

Nej, ved I nu hvad,
dengang eksisterede vi billigbogskasser
jo slet ikke.
Det gider vi da ikke høre på.
Bvah, hvor er I dumme!
Ved I ikke, at nu er det
edb og video,
der er sagen:
input, output, fakta, data,
det er tidens slagord,

dem kender vi.
Men nu er jo rigtignok også
de fleste af vores bøger blevet
oversat til dias!"

"Ja, ja, ja, tag det nu lidt med ro,
der er vel også et moderne ord,
der hedder genbrug,
derfor står jeg jo her igen
efter alle de år på loftet.
I snakker om at kede sig,
hå, hvad ved I om det?
Næh, 15 år på et støvet loft ....
Nå, men jeg vil da gerne fortælle -----

Ser I, det hele begyndte
for tyve år siden,
da blev der udnævnt en skolebibliotekar.
Ja, ikke for det,
for noget skolebibliotek
var der næsten ikke.
Vi havde jo folkebibliotek
på skolen her dengang.
Det var oppe i halvdelen
af det, de nu kalder lærerværelse.
Og Skolebiblioteket?
Jah, der lå vel 25 bøger
mellem stilebøger, der skulle rettes,
blandt kridtæsker og glemte vanter
og meget andet godt.

Men der var da også så mørkt
dernede i krogen,
at ingen kunne se det alligevel,
for lampen, den hang jo
i den anden ende,
der hvor folk kom og lånte bøger.
---- Men efter et par år
så hjalp det på det,
for så flyttede folkebiblioteket
nemlig!
Og så fik vi lov til
at beholde nogle af bøgerne
her i Skolebiblioteket.
Og så skete der så meget!
Tænk, børnene fik lov til at låne,
uden at der var voksne med.
- Men vi havde jo også åbent
hele 2 timer om ugen.
Ja, I kan tro, der skete noget, --
Der kom nye ledere
både her og der,
og skolebiblioteket fik
sine gene penge
af kommunen,
--- og efterhånden
kunne det slet ikke få plads mere
i det halve lærerværelse.
Men så blev Baunebjergskolen bygget,
og 1/3 af bøgerne flyttede derud,
og skolebiblioteket flyttede herned -
og jeg flyttede på loftet!

Er der ikke en af jer,
der kan fortælle,
hvad der er sket
i mine mange år heroppe-?"

"Jo, det kan vi,
for vi har været med til det hele.
Kan du ikke huske os?
Det var os, som alle bøgerne stod på
i det gamle skolebibliotek.
Nu har vi i mange år
været kontor-reoler,
men vi kan forsikre dig,
at det job er ikke noget at ønske sig.
Altid har vi været overlæsset
med alt mellem himmel og jord:
papir og mapper og
bogstøtter og skilte og lim
og dias og film, -
alt muligt mellem hinanden,
nå ja, naturligvis
har vi også haft nye bøger stående.
Men det har været en spændende tid.
Først blev væggene slået ned
og 3 klasseværelser lagt sammen,
det blev til skolebiblioteket.
I lo år var der
3 forskellige farver
på gulvet,
men det var jo ikke det,
der betød noget

Det vigtigste var,
at der blev vækst og liv,
arbejde og aktivitet, -
og det blev der.
Vi har hørt nogle lærere,
der var rejst fra skolen,
men kom på besøg på kontoret her,
sige, at de har savnet
vores gode skolebibliotek.
Det har vi været
både glade for,
og lidt stolte af
at høre.
Hør, du ved vel også,
at inde bag ved døren der
er der av-depot
med video, dias og film, -
edb har vi også hørt skal komme,
så billedbogkasserne
er ikke de eneste, der ved noget.
Kender du pv?
Det betyder pædagogisk værksted.
Det er et godt sted at arbejde pædagogisk.
Men det er jo alt for lille.
Hvad gi´r du mig?
4o lærere plus en hel masse børn,
der skal lave opgaver og arbejdssedler
og meget mere
i et rum, der ikke er meget større
end handicap-toilettet på Endrupskolen!

Men det går vel,
hvor der er hjerterum,
er der jo også husrum, siger man.
Sidste skud på stammen
er det nye kontor
til skolebibliotekarens
énstrengede system.
Men det ved du jo for resten,
det var jo derfor, du kom herned igen,
men du skal nu ikke
tro dig for sikker,
for vi har hørt nogen
snakke om,
at du var vist bedst egnet
til brændeovnen!"

Nej, hør, kære venner,
vil I nu holde op.
Jeg er den, der skal holde orden her.
For jeg er skranken,
hvor børnene får stemplet
alt det de låner,
hvadenten der nu er bøger eller dias,
eller hvad der sådan findes
af nymodens ting.
Og så må det være slut med det snakkeri,
for nu er det sommerferie,
og i ferietiden skal man hvile
og få kræfter til vinterens stress.
I øvrigt må hele denne her historie

vist være noget, jeg har drømt.
For dyr og døde ting
som reoler og billedbogskasser
kan slet ikke tale,
heller ikke i bøger,
det har jeg da tit nok hørt hende sige,
hende,der var her før ---

den gamle skolebibliotekar
Birgit Müller

DER VAR ENGANG 1

I dette efterår fylder Humlebæk Skole 75 år, og i en stor del af disse år har jeg haft den glæde at arbejde som lærer ved kommunens skoler, deraf ca. 4o år ved Humlebæk Skole.
Det lyder næsten som et eventyr, når jeg nu fortæller om, hvor dejligt det var at gå i skole i "gamle dage".
Der var så dejligt ude på landet, som H.C. Andersen skriver, og her tænker jeg især på Dageløkke og Toelt skoler. Der var ikke så mange børn. og man kendte hvert eneste hjem. Begge steder var der kun eet skolelokale, så det skete, at man underviste flere klassetrin i samme skoletime, men det gik fint altsammen.

Så skulle skolerne centraliseres, og først blev Dageløkke skole nedlagt i 1937 og få år efter kom turen til Toelt skole, og i 194o kom jeg til Humlebæk Skole, som dengang blev kaldt: Kystdistriktets Kommuneskole.
Også her fik jeg en dejlig tid, hvor jeg i årenes løb fik med mange børn at gøre. Der var børn af mange forskellige kategorier, og hver især havde de noget specielt ved sig.
Fra at være en landsbyskole med få lærerkræfter voksede skolen meget hurtigt; der blev bygget til, og nye lærerkræfter kom til.
Alligevel måtte der overtimer til (ca. 4o timer om ugen og dertil en klassekvotient på 43).
Strengt taget var der kun borde til 4o elever

i klassen, så skønt forsømmelser jo ikke var velsete, så var det alligevel "heldigt", hvis en eller to var forhindret, og jeg har da mere end een gang måttet overlade min kateterstol til en hjemløs elev.
Så kom besættelsen. Det var drøje år; der var ikke brændsel nok til at fyre med, så det var svært at få varme nok i skolestuen.
Værre endnu blev det dog efter krigens afslutning. Eleverne sad med overtøj på inde i klasserne, men frøs alligevel, og en dag først i februar blev skolen lukket. Vi fik kuldeferie, og den varede til 1. april. Jeg kan endnu mindes, hvordan børnene jublede, da de blev sendt hjem, men der gik ikke lang tid, før de kom og spurgte, hvornår de skulle i skole igen. Hjemme frøs de også, og tiden faldt dem lang, så de blev glade den dag, de fik lov til at komme i skole igen!
I knap 19 år havde jeg jobbet som gårdvagt. Jeg var alene om det, og for det til tider temmelig anstrangende arbejde oppebar jeg den fyrstelige gage af 2oo kr. - om året! Når det hele blev regnet ud, svarede det til lige knap en krone i timen, men sådan var det den gang! De sidste år som gårdvagt var vi dog flere om det, og da blev gagen tilmed næsten fordoblet.
Det, at være gårdvagt, var et helt kapitel for sig. Det var til tider temmelig hårdt,

især om vinteren, og det var ikke altid lige morsomt for børnene at blive smidt i gården med deres madpakke i sne og kulde. Siden blev det dog lempet, aa børnene fik lov til at spise deres mad i klassen, når vejret var slemt. Men sommer eller vinter så var det altid en fornøjelse at se børnene, når skoleklokken ringede ind. Så stillede eleverne sig nemlig op klassevis ved indgangsdøren, og der blev de stående, til læreren kom og hentede dem ind. Som gårdvagt fik men et særligt forhold til børnene, og det skete ofte, at en lille hånd - undertiden også en større, forsigtigt blev stukket ind i min, og så fortsatte vi turen frem og tilbage, medens vi snakkede om tingene. Jeg mindes en lille pige, som græd fortvivlet over, at hun ikke kunne strikke, men det klaaede op, da vi fik snakket lidt om det. Også de store elever har jeg fået mangen god sludder med.

Selvfølgelig var ikke alt lutter idyl - børnene kunne som alle andre børn slås og være uregerlige, så man måtte gribe ind og prøve at få roen genoprettet.

Men i det store og hele var det en dejlig tid, som jeg mindes med stor glæde.

Pensioneret overlærer
Kai Hansen

"Det er altid det samme" hører man ofte i skolen, og det er sikkert rigtigt. Fra uge til uge varieres der ikke meget, men tager man en periode på 4o-5o år, ser det anderledes ud. Her prøver jeg at vise nogle forandringer, som jeg har oplevet dem efter 47 år for og bag katederet.

Mit udgangspunkt er enelærerskolen fra tyverne - 4o elever.

Den første dag stod der på tavlen:

Den gren skal tidligt kroges,
som god krog skal vorde. - og det blev den.

Hvert år samme skema, samme fagindhold og samme ansigt bag katederet i alle timer. Dansk: læsebogen fra 19o2, afskrivning, diktat, genfortælling, grammatik. Regning: tabel, dusin og snes, mærkelige brøker samt ekstraopgaver til de forreste (man sad efter dygtighed): Når halvanden høne kan lægge halvandet æg på halvanden dag, hvor mange æg lægger så 6 høns i lo dage? Facitlisten sagde 4o, men hvordan??? Ordblindhed eksisterede af gode grunde ikke!!

Se for jer forhutlede børn på elendige veje, mumlende på salmevers, kongerække, tyske byer, mens de spekulerede på, om det bliver til skammekrog, eftersidning eller ??. Se dem stå i frikvarteret i et koldt skur, mens de hører hinanden i dagens lektie. Der blev selvfølgelig pjækket, skulket i stor stil, carmu-

fleret som sygdom.
Undervisningen var egentlig effektiv, men i al for stor udstrækning baseret på tvang. Grenen blev bøjet.

Skolen i fyrrerne.

Enelærersystemet er på retur, nu skal det være centralskole. 3-4 lærere - 12o elever. Giver det gode forandringer? En del er ved det gamle. Det er stadig samme skema hvert år og stort set de samme hovedfag: religion, dansk og regning, men der er alligevel kommet mere med. 3-4 lærere giver mulighed for lidt fagdeling. Ældste lærer har al regning og læsning - de andre resten. Læsebogen - stadig fra 19o2 - er nu i løsblad-regi, så frilæsning gennem børnenes egne bøger plus klassesæt fra amtet vinder indpas. Regning moderniseres, religion har ikke så megen udenadslære, biologi får et par timer hist og her udenfor planen. Skoleradio (lærerens private) adspreder lidt, ekskursioner pr. cykel begynder at komme frem, ligeså julekomedier, skolerejser og gymnastik. De sidste to halve timer om ugen i sommertiden med 4o-5o drenge og piger fra 1o til 14 år på den grusbelagte legeplads. Det blev mere humoristisk end effektivt, om vinteren ti minnutter hver dag i skolestuen. Det blev kæft, trit og retning.

Forholdet mellem lærer og elev var blevet mildere. Børnene var inde i frikvarteret ved den

varme kakkelovn, hvor det våde tøj hang til tørre.
Undervisningen var ikke så effektiv som i tyverne, men forhåbentlig var der kvaliteter af anden art.
Det negative lå vel mest i forbindelsen med det lille antal lærere, der vogtede på hinanden. Janteloven havde gode betingelser. Man var tilfreds med tingene, som de var, søgte ikke nye veje, heller ikke i form af videreuddannelse.

Skolen i tresserne.

Tiden er løbet fra de halvstore centralskoler. De er for dyre i forbindelse med faglokaler. Nu skal skolen op på 4oo elever. År efter år kommer nye lokaler til. Med dem flere faglærere. Eleverne ser nu i løbet af en uge mange forskellige ansigter bag katederet. Hvor man i tyverne var tvangsindlagt til 3-4 fag, har man nu mange mere eller mindre frivillige fag at "gå til". De mange nye og unge lærere kommer med nye ideer, som de gamle i første omgang tager afstand fra, men lidt efter lidt så småt efteraber. De tekniske apparater begynder deres sejrsgang mere eller mindre vellykket. I sammenligning med fyrrerne er undervisningen mere effektiv, varieret, men der er nu større afstand mellem lærer og elev. De skal være ude i frikvarterernе, de skal stille op i to rækker ved frikvarterets afslutning,

stå stille ved pultene, inden timen begynder. Man snakker nødigt med en lærer. I frikvartererne er der ofte slagsmål.
Som noget meget positivt noterer jeg, at janteloven næsten ikke mere fungerer blandt lærerne. Der er for mange.

Skolen i halvfjerdserne.

Her kommer den helt store ændring af dagligdagen i skolen. Den har været så småt på vej i mange år, men nu kommer den på godt og ondt. Jeg bliver af pladshensyn nødt til at bruge opremsning, selvom remser fra gammel tid for mig er negative.
Forældremøder, konsultation, klassefester, teater, ekskursioner, rejser, erhvervspraktik, emneuge, kiosk, indeordning, skolelæge, tandlæge, psykolog, talepædagog, kopiering, skrivemaskiner, foto, jeg bliver vist nødt til at skrive o.s.v.
Hertil kommer, at selve timerne nu er helt anderledes end i gamle dage. Tænk blot på gymnastik, der i dag er helt uden det militære islæt, noget lignende gælder de andre fag. Prøv i tankerne at tage alt dette bort, så har vi en skole, der virkelig er "altid det samme".
I min alder er det ikke ualmindeligt, at fortiden står i er smukt nostalgisk skær. Det gør den også for mig, men ikke i forbindelse med skolegang. Jeg misunder ikke nutidens unge,

når jeg tænker på deres totale tilværelse, men jeg ville nu gerne have haft lo år foran katederet i Humlebæk Skole, som den er nu i 82, ledet af Thomsen, forberedt godt og solidt af Kristiansen og Gelting.

Pensioneret overlærer
Vagn Albertsen

I august måned 1961 begyndte jeg som timelærer på Humlebæk Skole, på samme tidspunkt blev Ejvind Tellerup og Inger la Cour ansat. Asger Baunsbak-Jensen forlod netop Humlebæk Skole det år. Det var vist nok rent tilfældigt.Kristiansen og Søgaard var lederparret, og Isaksen var skolepedel.
Jeg startede som klasselærer i en 2.klasse. Klassen kendte jeg, jeg havde nemlig året før været på "græs" på Humlebæk Skole, så det var ikke som helt ny, jeg begyndte dengang i 1961. I klassen gik forøvrigt Ydes søn,"Jens" og Isaksens barnebarn,"Inger" og for at illustrere Isaksens omdømme på skolen (Isaksen var en venlig mand, han var tidligere sømand og kunne i visse situationer udtrykke sig umådeligt klart) skal jeg gengive denne lille episode fra 2.klasse.
Efter frikvarter kom klassen ind i lokalet - noget støjende. Jeg bad dem om at dæmpe sig ned, nu var timen begyndt, der var nok at tage fat på, osv.,osv.
Hertil svarede Jens sindigt:
"Hov, hov - tag det roligt. Det er jo ikke dig, der ejer skolen."
Hvorefter Jens sendte Inger et sigende blik. Der var ingen tvivl om, at Jens havde klassen bag sig, alle vidste nemlig, at det var Ingers morfar, der ejeve skolen.

Men det var jo skoleinspektør Kristiansen, der "ejede" skolen. På sin venlige måde fik han hjulene til at dreje rundt, som de skulle. Lad mig eksempelvis nævne, hvordan Kristiansen sikrede, at gårdvagten var på sin plads i gården.
Skete det, at man som gårdvagt måske en enkelt geng var forsinket, eventuelt på grund af en meget væsentlig pædagogisk debat med kollegerne, kunne man se Kristiansen spadsere rundt ude i gården. I sådan en situation trak man sig hurtigt ud af den spændende diskussion, sneg sig ned ad den lange gang og smuttede ud af en af de fjerneste døre - og stod så lige uden for døren, men ude i gården. Kristiansen ville kort efter komme forbi og sende én et venligt smil. Få minutter efter ville han være på vej til enten lærerværelset eller kontoret dampende på sin cigar.
Atmosfæren var hyggelig på Humlebæk Skole.
Fodboldkamp/håndboldkamp med eleverne. Her mindes jeg specielt en fodboldkamp, hvor lærerholdet havde krammet på elevholdet. Det stod o - o, der var kun få minutter tilbage af kampen, da Albertsen, der spillede bach, fik bolden. Elegant tæmmede han den - det er det, man gør med bolden i fodbold - og kanonerede med et formidabelt langskud bolden ind i lærernes højre målhjørne. Et pragtmål. 1 - o til eleverne.
Psykologisk set var det helt rigtigt. Der var

jo et langt skoleår til næste dyst, og ha' eleverne til at gå rundt med den kendsgerning, at de endog ikke kunne banke lærerne i fodbold var nok ikke hensigtsmæssigt.
Skolen voksede - det var før Baunebjerskolen var til - Kristiansen gik af. Gelting/Søgaard ledede nu skolen. Der kom flere lærere, flere elever. Undervisningen foregik til langt ud på eftermiddagen - til kl. 15 om lørdagen - alle lokaler var udnyttet fuldt ud.
Feature blev introduceret, at have skoledag på en anden måde end den daglige.
Alle var i vigør. En egestamme blev forsøgt hugget og brændt ud til stenalderbåd, et lokale var omdannet til en lille skov med lo til 15 grantræer, der var restauranter - og om aftenen var der fest på skolen.
Det var også i de dage, at lærerne opførte "Snehvide og de syv små dværge", Find Christensen var Snehvide, Bau var den onde dronning og Skov Larsen hans kammerpige, endvidere var de højeste mandlige lærere dværge, bortset fra Leif Andersen, som for øvrigt udmærkede sig ved at foretage kraftspring på scenen. Det var alle meget imponeret af. Minna Christensen stod for det musikalske, det var noget af en opgave at få os til at synge på samme tid - og samme vers.
Samme aften opførte Birgit Müller, Alice Andersen og Gelting "Skærmydsler" af Gustav Wied. Det var vist nok en succesaften,

under alle omstændigheder morede aktørerne sig storartet.
Baunebjergskolen blev færdig. Flemming Søgaard blev inspektør på Tipperupskolen, meget bekvemmeligt, da det gav plads til en ny mand på viceskoleinspektørposten - nemlig mig.
Gelting, Yde, Leif Jensen og jeg arbejdede så sammen om de praktiske ting. Jeg synes, vi havde et godt samarbejde.
Selvfølgelig var der ind imellem situationer, der var vanskeligere at tackle end andre. F. eks. da hele landet fik lørdagsfri på nær et par kommuner, blandt andet Fredensborg-Humlebæk, da blev af en eller anden grund eleverne på Humlebæk Skole sure. Elevrådet meddelte, at alle skolerne ville foretage en protestmarch til Fredensborg. Lærerne og skolens ledelse forsøgte at tale eleverne fra foretagenet, og vi havde for så vidt fået dæmpet gemytterne ned, men så sendte kommunalbestyrelsen et af sine medlemmer til skolen for at tale eleverne til fornuft. Eleverne blev samlet i gymnastiksalen. Kommunalbestyrelsesmedlemmet talte. Og så gik eleverne.
Jeg vil slutte dette lille tilbageblik med at sende de venligste hilsener til nuværende og tidligere elever, "gamle" forældre og kolleger.
Tillykke med 75-årsdagen.

Tidligere lærer og viceinspektør
på Humlebæk Skole fra 1961-1976.

Jørgen Rydstrøm

På livets hastige march - klemt inde i mellem spændende pædagogoske udfordringer i undervisningsministeriet under den altid visionære og arbejdsomme "Gamle Helveg" og jobbet i en storkøbenhavnsk kommune - nabo til København og dog så forskellig fra København - med lufthavnen (dette larmende kraftcenter), Saltholm og det inddæmmede areal som modsætningsfyldte ingredienser, fik jeg lov at opleve 11-12 fredelige år i Humlebæk. Humlebæk, som jeg første fang oplevede på en egen intens måde en nat under besættelsen, da jeg alene kørte hjem på cykel fra Helsingør til København. Der var mørkelagt og meget, meget stille, og dog småsnakkede skovene - advarende eller opmuntrende - mens svenskebyerne lyste forjættende hinsides det glitrende vand. Ikke et menneske mødte jeg, og jeg tænkte: "Lever denne by overhovedet"? Sover den kun sin Tornerosesøvn? Eller er den blot et Fata Morgana?".

Men byen levede, hvad jeg 22 år senere helt skulle fornemme. Den levede - skønt den i nogen grad var, hvad man kalder en soveby til det larmende København - med sin skønne natur: Øresund, skovene og herlige landstrækninger, med sine kulturelle spydspidser Krogerup og Louisiana m.m., med sin blandede befolkning af landmænd, fiskere, gartnere, handlende og tilflyttere. Det var et betryggende opvækststed

for ens 3 børn, selv om de af og til måtte lide lidt under at være "tørens børn".

For jobbet var jo at lede Humlebæk Skole. Denne skole, der var startet som noget, der nærmest lignede en rigtig landsbyskole, men som nu var en hårdt belagt byskole. Ganske forvirret i bygningsstil, men åben og tilgængelig og på mange måder et fælleseje for befolkningen. Meget skete i de 11 år, og jeg skali flæng blot fremdrage nogle få facts - uafhængige og af vidt forskellig størrelsesorden og valeur: indførelse af børnehaveklasser, overgang til udelte 6. og 7. klasser, opstart af musikskole, indførelse af lørdagsfrihed, påvirkninger fra ungdomsoprøret med tilløb til narkotikaproblemer (hvad var hach og hvad var røgelse?), skolekomedier, opførelse af Humlebækhallen, den voksende modstand mod værnepligt, spændende gæstebesøg (hven husker ikke det første møde med Fred Åkerström?), ombygninger og udvidelser, indretning af småbørnslegeplads, kampen for eller imod EF.

Paradoksalt startede jeg ved en 4-spors skole (ca. 75o elever) med trange pladsforhold - hjemklasseprincippet havde ringe kår - og sluttede ved en lille skole (ca. 47o elever), men med et væsentligt større areal. Årsagen: bygningen af Baunebjergskolen. Og denne begivenhed står måske som en af de bedste erindringer for mig.

Distrikter skulle skabes, klasser skulle deles eller flyttes, lærere skulle flyttes osv. Og alt gik bogstavelig talt gnidningsløst. Mange møder måtte holdes, men hvor var det en fornøjelse at arbejde med forældrene, med lærerne, med de kommunale myndigheder og med eleverne ved løsningen af denne sag - det glemmer jeg aldrig. Det blev en manifestering af det, jeg husker som Humlebæk Skoles identitet: en blanding af frihed og fasthed, af individualitet og respekt for fællesskabet, af leg og alvor.

Med lyse minder om elever, forældre, myndigheder, håndværkere, leverandører og ikke minds medarbejderne - lærere, skolebetjent, sekretær rengøringspersonale - ønsker jeg skolen hjertelig tillykke med de 75 år.

Tidligere skoleinspektør
V. Gelting
fra 1964 - 1976.

Hvad får egentlig en indfødt jyde uden tilknytning til Nordsjælland og med uddannelse fra Tønder seminarium til at søge til Humlebæk?
Egentlig var det, som så meget andet her i livet, en tilfældighed. Københavns nærhed, med de muligheder det gav for videreuddannelse, var nok medvirkende. Et postkort med motiver fra Humlebæk kro og havn, samt det nyopførte Louisiana gav ideen til at søge en stilling ved Humlebæk Skole efterår 1958. I november måned var jeg til samtale med den samlede skolekommission, og samme aften fik jeg at vide, at stillingen var min, - der var én ansøger.
Humlebæk Skole var dengang en skole i vækst, de 2 fløje, dels mod Gl. Strandvej og dels ud mod fodboldbanen var opført og taget i brug mellem 1955 og 58. I 1955 havde skolen fået eksamensklasser og lærerne havde fået uddannelse på Danmarks Lærerhøjskole for at kunne undervise i eksamensafdelingen, - Humlebæk var blevet en "finere" skole.
Den 1. december startede jeg, det var en fredag, som kunne bruges til julegaveindkøb. Jeg brugte dagen til at orientere mig på min nye arbejdsplads. Her traf jeg en af mine kommende kolleger, der belærte mig om, at det værste

skælsord der kunne bruges om en lærer var, at han var rar. Det var jo ikke lige det en ung idealistisk lærer havde tænkt sig; men årene har lært mig, at der godt kan ligge en vis sandhed i disse ord.
Jeg skulle undervise i 36 timer om ugen og startede med at have 1. klasse i dansk og skrivning, bibelhistorie og småsløjd. 2. klasse i småsløjd, 3. og 4. kl. i historie, 1. og 2. fri mellem i historie og naturhistorie. Hertil 3. o 4. mellem i sløjd samt 12 gymnastiktimer. Sløjd undervisningen var ikke min stærke side. I 4. mellem var det eksamensfag og vi fik da også lavet en eksamensopgave, som blev bedømt af fremmed censor; men det var jo lidt beskæmmende, at den elev, der fik den dårligste karakter var blevet hjulpet mest af mig. Jeg har da heller ikke senere forsøgt mig som sløjdlærer.
November eller december var den gang tiden for den årlige skolekomedie. I 1958 var det H.C. Andersens eventyr Fyrtøjet, der blev opført af 3.mellem. Det var første gang, der blev spillet på scenen i den "Ny" gymnastiksal. Ved det efterfølgende skolebal, var der lejlighed til at hilse på nogle af elevernes forældre og de fik mulighed for at se den nye.
1958 vedtog Folketinget undervisningsminister Jørgen Jørgensens skolelov, som på væentlige områder ændrede folkeskolen. Mellemskolen blev afskaffet og der blev åbnet mulighed for, at e-

leverne kunne gå sammen i 6. og 7.klasse, hvorefter de skulle deles. Hvis deling skulle undlades efter 5. klasse, skulle en stor del af klassens forældre stemme for det og det skulle anbefales af lærerrådet. Senere er der ændret på folkeskolen en del gange, men jeg tror ikke, jeg har oplevet en ændring, der gav så store diskussioner på lærerværelset. Der var mange og lange drøftelser på lærerrådsmøder og mange lærere følte, det var en stor forringelse af skolen, at Mellemskoleprøven blev afskaffet, ja nogle gik så vidt, at de nægtede at undervise i udelte klasser.
Foråret 1959 var der for første gang Mellemskoleeksamen før første gang, det var jo en helt ny situation, lærerne blev omhyggeligt instru-. eret i vagt ved skriftlige prøver. Senere kom den mundtlige del og jeg havde på fornemmelsen at mange lærere mere følte eksamenspresset end eleverne. Skoleåret sluttede med årsprøver, hvor skolekommissionen var til stede og var med til undervisning i de enkelte klasser, - jo der var stil over det i 1959.
Spændende var det at starte det nye skoleår august 1959, mit daglige skema var blevet lidt ander ledes, så det mere svarede til mine fag. Jeg skulle nu undervise 38 timer om ugen og hertil kom så 6 timers kursus i historie på Danmarks Lærerhøjskole, alle lektioner var 5o minutter fordelt på ugens 6 hverdage. August måned var

tiden for den årlige skovtur og alle elever fra 5.klasse af drog afsted med tog til Roskilde, hvor vi besøgte domkirken, herfra gik turen til hertadalen. De små klasser drog med bus til Skipperhuset ved Esrum sø og herfra med båd til Nødebo. Det var den sidste samlede skovtur, der blev holdt på skolen.
Mit første år ved Humlebæk Skole var efterhånden gået, der fulgte 18 år efter, med et væld af oplevelser, som til sammen tegner et billede af Humlebæk Skole som en god arbejdsplads.

Til lykke Humlebæk med de 75 år
Bent Skov Larsen

Lykønskning fra en gammel elev

Som gammel elev i Kystdistriktets kommuneskole vil jeg herved ønske skolen til lykke med de 75 år. Når jeg ser tilbage på de år, jeg gik i skolen, er det en dejlig tid at tænke tilbage på. Det er også rart at møde sine gamle lærere og få en snak med dem om dengang.
Jeg kom fra Dageløkke skole, som blev nedlagt i 30'erne. Her gik vi i skole hveranden dag og nu skulle vi til at gå hver dag, det var en stor forandring for os børn. En anden ting, der voldte os lidt kvaler, var, at vi kom fra Torpen og de børn, der gik på Humlebæk Skole, kom fra Sletten. I begyndelsen regnede de os ikke for noget, men som tiden gik, faldt vi godt til der.
Til Jer, som går i skole i dag, vil jeg sige, at når I engang forlader skolen, så husk, at I altid kan opsøge jeres gamle lærere, eller skolen, som altid er villige til at give jer et godt råd med på vejen.
Jeg vil også bringe en tak til alle, som er med til at få skolen til at fungere i dag.

William Josephsen
skolepedel
Langebjergskolen

Program for Humlebæk Skoles fødselsdag

lørdag den 11-12-1982

14.30 : Samling ved flagstangen, officiel velkomst ved skoleleder Erik Thomsen og fødselsdagstaler ved borgmester Claus Hækkerup og skoledirektør H. Stige Hansen.

Fakkeltog og lucia

15.00-18.00 Skolehistorisk udstilling, julestuer, konditorier, boder, trøjesalg, bio, fotografering m.m.

18.00-23.30 2 restauranter

jubilæumsrevy

21.00-23.30 Spillemandsmusik og underholdning ved M+R Band

dans